

Een jong meisje, in de *bloei van haar leven*, vermoord door haar ex-vriend.

Je leest het in de krant en vindt het verschrikkelijk. Maar écht raken, tot in het *diepst van je ziel*, dat gebeurt pas als het in je eigen wereldje gebeurt. Margriet-columniste *Marjan van den Berg* ging kopje onder in het hartverscheurende drama dat haar vriendin *Wanda en haar gezin* overkwam.

'Vol plannen voor de toekomst'

'Nadine lacht je toe. Op elke foto weer'

'Nadine met Dazz 2 Impress, dansend door het leven'

Wanda en Nadine 'Die twintig jaar heeft zoveel toegevoegd'

'Echt loslaten zal ons nooit lukken. Love you. Nadine'

Jacqueline: 'Ik ben zo trots dat ik een zusje heb mogen hebben als jij'

Twintig jaar is ze en ze danst door het leven. Tweemaal Nederlands kampioen streetdance met haar team *Dazz 2 Impress*. Vierdejaars studente aan de Hogeschool INHOLLAND, studierichting radio en tv. Nadine Beemsterboer zal een bekend gezicht worden in Nederland. En dan een eind maken aan onrecht tegen weerloze mensen en dieren. Overtuigd vegetariër. (Een ander doe je nooit kwaad). Ze weet zich gesteund door een hechte familie: haar ouders Jacques en Wanda, haar zusje Jacqueline, haar opa en oma; ze zitten als doperwtjes en worteltjes in een potje. De toekomst lacht Nadine toe. Totdat op 2 december 2006 haar ex-vriend met 36 messteken een eind maakt aan haar leven. Hoe lang kennen Wanda en ik elkaar? Ik was zeventien. Zij zestien. Een wonderlijke meidenvriendschap, ontstaan in de kroeg. We hebben geen geld nodig om uit te gaan. Er is altijd wel iemand die ons een drankje aanbiedt. In Zandvoort blijven de tenten langer open. De halve nacht. Onze moeders bellen elkaar. Waar zitten die snotmeiden? We begrijpen niets van die ongerustheid. Alsof ons ooit iets zal overkomen! We zijn er toch zeker zelf bij?

Uiteindelijk trouwen we. Keurig en wel. Een hypotheek en een achtertuinje. En dochters. Wanda krijgt Jacqueline en Nadine. Ik krijg Merel, Amber en Kirsten. We sturen elkaar kerstkaarten en adreswijzigingen. Tot de meiden groter zijn. Dan zoeken we elkaar weer op. We eten samen en praten. Eindeloze gesprekken waarin we onze ongerustheid delen. Want wat halen die snotmeiden van ons allemaal uit! Halve nachten liggen we wakker. En die meiden? Nee. Die snappen daar niks van.

Nadine is 17 als ze G. ontmoet. Hij is 31. Ze dansen samen en Nadine is erg van hem onder de indruk. Het duurt niet lang of ze studeert, danst en geeft dansles aan kindergroepen in Amsterdam. Ze leidt een volwassen leven en besluit met G. te gaan samenwonen. Daar schudden moeders hun hoofd over. Maar we doen het enige wat we kunnen doen: we zetten onze deur wijd open. Pas veel later vertelt Nadine aan haar zusje Jacqueline wat er allemaal mis is met haar relatie. G. is al eens veroordeeld vanwege een geweldsdelict in een relatie

en Nadine ziet hetzelfde gebeuren. Hij is obsessief, achterdochtig, ziekelijk jaloers én hij kan z'n handen niet thuishouden. Nadine schrikt er zelf van als ze alles op een rijtje zet. Jacqueline dringt aan: "Ga daar zo snel mogelijk weg!" Begin augustus 2006 hakt Nadine de knoop door. Ze gaat terug naar Hoorn. Naar huis. Iedereen haalt opgelucht adem.

Maar G. laat niet los. Hij bestookt haar met sms'jes en e-mails. Hij zoekt haar op als hij zeker weet dat ze alleen is. Op een avond wil Nadine naar hem toe, omdat hij huilend opbelt dat hij zijn sleutel kwijt is. Of Nadine die even naar Amsterdam wil brengen. Jacques wordt razend. Hij verbiedt haar weg te gaan. De ruzie loopt hoog op. Jacques grijpt de telefoon, belt G. op en zegt: "Ik kom die sleutel wel naar je toe brengen." Dan zegt G. dat zijn voordeur al open is. De sleutel is ineens niet meer nodig.

In september zijn Wanda en Jacques 25 jaar getrouwd. De zussen maken er een enorm feest van. Jacques pakt zijn gitaar en zingt aan de voeten van Wanda hun oude liefdesliedje, alle vrienden kalken ter plekke een vreselijk schilderij met herinneringen en Nadine danst met twee vriendinnen op het podium, zoals ze nog nooit heeft gedanst. Ik zie Wanda kijken en ik denk: ze kijkt in de spiegel. Ze ziet zichzelf, zo'n dertig jaar geleden. Wat is dat prachtig! Jacqueline en Nadine krijgen een digitale camera van

Want ze gaat met Wanda eind oktober een lang weekend naar Maastricht. Wanda zegt daarover: "Het waren magische dagen. Alsof je een cadeautje krijgt om mee door te gaan. In Maastricht zijn we de disco ingegaan. Dansen. Maar eerst naar de kerk. Goede gewoonte: eerst de kerk en dan de kroeg. We hebben even in dat kerkje gezeten. De Onze Lieve Vrouwekerk op dat kleine pleintje." De glimlach om dat mooie moment verdwijnt bij het vervolg: "Nadine heeft daar een kaarsje aangestoken. Voor G. Met de wens dat hij zijn leven weer kon oppakken."

Zaterdagochtend 2 december werkt Nadine bij de lezersservice van het *Noordhollands Dagblad*. Om twee uur belt Wanda haar op. Ze wil vragen: "Waar blijf je? Gaan we nog de stad in?" Maar Nadine zegt gehaast: "Ik bel je zo terug, mam." Tijdens de rechtszaak blijkt dat Nadine toen al bij G. was. Hij had haar met een eindeloze reeks sms'jes gelokt. Er waren brieven voor haar en voor haar ouders, er was een afscheidscadeau. "Als je wilt dat ik je met rust laat, dan kom je toch gewoon hier naar toe. Het duurt maar tien minuten." Als G. zegt het cadeau te gaan halen, komt hij terug met een kartonnen doos. Daarachter houdt hij een mes verborgen. Even later verlaat hij de flat, haalt met de pinpas van Nadine haar rekening leeg en trakteert zichzelf in een coffeeshop. Daarna laat hij zich met een taxi afzetten bij het politiebureau en geeft zichzelf aan.

'Als je mij ooit had verteld dat ik Nadine zou verliezen, had ik meteen gezegd: Leg mij er dan maar naast'

hun ouders. Om maar veel mooie herinneringen mee vast te leggen. Daarmee zetten ze de traditie voort. Wanda en Jacques hebben hun huis ermee vol hangen: foto's van vakanties, uitstapjes, bijzondere gebeurtenissen, het is alsof je een familiemuseum binnenstapt. Ook het schilderij krijgt een prominente plek in de gang.

Nadine gebruikt het fototoestel meteen.

Wanda en Jacques zijn ongerust. Nadine neemt haar telefoon niet op. Ze bellen een kennis die in de buurt van de flat woont. Als die meldt dat er rode linten zijn gespannen en dat er politie is en pers, weten ze het eigenlijk al. Er is iets vreselijks gebeurd met Nadine.

Wanda: "Mijn eerste zorg was: hoe krijg ik Jacqueline thuis, zonder dat ze brok- ▷

ken maakt? Want Jacqueline zat bij de familie van haar vriend Dennis. Ze zaten niet zomaar bij elkaar. Een broer van Dennis had de dag ervoor een eind aan zijn leven gemaakt. Als je zoiets bedenkt voor Onderweg naar Morgen, word je ontslagen. Dat is zelfs voor een soapserie ongeloofwaardig. Terwijl ik wist wat er was gebeurd, kon ik mijn stem volledig onder controle houden. 'Kom maar gauw,' zei ik. 'Het is belangrijk dat je thuis bent.' Jacqueline heeft nog gedacht: gelukkig, ik hoef niet naar het ziekenhuis.' Zondagochtend belt Jacques. Mijn Jan neemt de telefoon aan en ik vraag geluidloos: "Is er iets met Wanda?" Jan schudt zijn hoofd. "We komen meteen," zegt hij tegen Jacques en daarna tegen mij: "Het is Nadine." De hele weg in de auto zit ik verstart te denken: Was het maar wel Wanda. Dan hadden Nadine en Jacqueline samen verder gekund met Jacques. Want dit is te erg. Dit is voor iedereen veel te erg.

Wanda: "Als je mij ooit had gezegd dat ik Nadine zou verliezen, had ik meteen gezegd: 'Leg mij er dan maar naast.' En eigenlijk denk ik dat nog steeds. Maar er is kracht, zoveel kracht. Ik doe alles op gevoel. Ik blijf in alles heel dicht bij mezelf. Ik kan niet anders doen dan wat bij mij hoort. Het kost veel energie om te overleven, maar ik boor krachten aan die ik nooit vermoedde. Die kracht komt voort uit liefde voor elkaar en voor Nadine."

'Door wraak ga ik me *niet beter voelen* en ik ga er Nadine ook *niet minder door missen*'

Jacques regelt het afscheid van Nadine. Naast een deeltijdbaan in de beveiliging op Schiphol is hij parttime uitvaartleider. Wie zou het beter kunnen dan hij? Vrienden Harry en Dicky gaan hout halen bij de bouwmarkt en werken de hele nacht door aan een prachtig gebeeldhouwde baar. Jacqueline legt kleren voor haar zusje klaar en als er een plaats is afgesproken voor de afscheidsdienst, zegt Wanda ineens: "Als

we daar toch heen gaan lopen, laten we er dan maar een stille tocht van maken. Tegen zinloos geweld." Nadine ligt thuis opgebaard. Ik kijk naar dat jonge, lieve lijf en naar haar zusje, die over haar heen buigt met de Labellostift en zegt: "Ik zal je lippen even doen, hè Nine? Die worden zo droog."

We stappen door de stille straten van Hoorn. Voorop lopen Wanda, Jacques, Jacqueline, Dennis en Wanda's moeder. Daarachter de auto met Nadine. Daarachter wij, gevolgd door dansers van haar dansstudio *Dazzling* in T-shirts met Nadines foto erop, familie, vrienden, burens, kennissen, medestudenten, collega's, meelevenenden. Onze hakken tikken op de steentjes van de straten. De winkels hebben hun muziek afgezet. De zon verdwijnt. Er klinken twee, drie donderslagen. "Boven zijn ze ook boos," fluistert Jan naast me. Bij de kerk op de Grote Oost moeten we wachten. Daar hebben Nadines medestudenten een vliegtuigje geregeld vol bloemblaadjes. Die hadden op ons moeten neerdalen. Maar de wind steekt op en de missie mislukt. In plaats daarvan barst een bui los en we ondergaan gelaten de striemende regen en de hagelstenen. Niemand doet een poging om te gaan schuilen.

Nadine ligt midden in de kerk, omringd door bloemen, tekeningen, knuffels en cadeautjes. Het is een hartverscheurend,

ontroerend afscheid. Wanda spreekt en wijst naar haar kind. Jacques regelt, stelt zijn tranen uit. Jacqueline is wijs en sterk. Opa haalt dierbare herinneringen op. De streetdancers dansen een dreigende boodschap. Vriendinnen zingen en een kring van beveiligers van Schiphol wenst Nadine een goede laatste vlucht. Ik ontmoet oude vrienden en we kijken elkaar ontsteld aan. Gebeurt dit echt?

Een dvd waarop Nadine danst. Dat zou toch een prachtig idee zijn. Er is beeldmateriaal, er zijn jonge talentvolle mensen en als je die dvd dan zou kunnen verkopen en Nadine kon laten zien aan iedereen? En het verdiende geld overmaken aan doelen die Nadine belangrijk vindt? Zo ontstond de Nadine Foundation, een stichting die zich inzet tegen geweld en dierenleed. Begin dit jaar werd de dvd *Nadine, inspired by you* voor het eerst in de Hoornse schouwburg *Het Park* aan genodigden en pers getoond. Inmiddels zijn er 2200 van verkocht en is er zeventuizend euro overhandigd aan WarChild.

"Die dvd heeft ons er doorheen geslept," zegt Wanda. "Heel veel bezig zijn, is meteen het doseren van verdriet. Als je te diep in je verdriet gaat zitten, verlies je alle perspectief. We blijven werken vanuit ons gevoel en we nemen tijd om naar elkaar te luisteren. Dan zit je altijd goed. Verwerken is een raar woord. Ik geloof niet dat ik de dood van Nadine ooit zal verwerken. Maar de Foundation helpt ons om door te gaan. Zo'n berichtje op de website van een meisje, dat schrijft dat haar ogen zijn geopend en dat ze haar relatie verbreekt voordat het te laat is, dat geeft me kracht. Dat geeft zin aan ons leven en dat geeft zin aan Nadines leven."

We lopen even bij Wanda's ouders aan. Ook daar is het huis vol foto's en herinneringen. "Jullie waren van die malle meiden," geniet haar moeder. Haar vader schenkt thee en zegt: "Nadine wilde altijd naar de *Apenheul*. Nou ja, dan gingen we maar weer." We nemen afscheid met drie flinke zonen en Wanda's vader kiept alle koekjes snel in Wanda's tas. "Hier, lekker," zegt hij bezorgd.

"Ik heb nooit aan wraak gedacht," zegt Wanda. "Dat verbaast me. Weet je nog dat Marianne Bachmeier in de rechtzaal de moordenaar van haar dochtertje doodschoot? We riepen meteen dat we dat ook zouden doen. Maar nu zijn verdriet en gemis veel sterker. Alle drie hebben we het gevoel dat we geen kwaad met kwaad moeten vergelden. Door wraak ga ik me niet beter voelen en ik ga er Nadine ook niet minder door missen." We staan aan de rand van het water en praten over vergeving. Een hele sprong verder. Dan moet je iemand als persoon gaan zien. Ze schudt haar hoofd. Hij is niks. Hij mag

geen naam hebben. Ook niet in dit verhaal. Een letter is meer dan genoeg. De rechtbank achtte moord bewezen en vonniste conform de eis: 12 jaar met tbs. "Mijn enige hoop is dat hij nooit meer een slachtoffer maakt."

Er is troost. Troost in lieve woorden van mensen. Troost in het succes van de *Nadine Foundation*. En troost in alle tekenen die ze nog steeds van Nadine krijgt. Wanda is een spiritueel mens. Ze zoekt een medium op en krijgt bevestiging dat het goed is met Nadine. Twee keer krijgt ze op onverklaarbare wijze een sms'je van Nadine. De eerste keer met oudjaar en de tweede keer na het verschijnen van de dvd. "Ik rende er meteen mee naar de buurvrouw om het te laten zien!" vertelt ze, om maar meteen mijn aardse aarzeling de kop in te drukken. Al die kleine tekenen geven

haar rust. En er is troost in de zolderkamer waar Nadine sliep en waar nu alles aan haar herinnert.

We zitten er samen met Nadine, de urn met haar as staat op een plank. En het voelt goed. Maar het is ook de plek waar Wanda af en toe letterlijk tot op de bodem van haar verdriet wegzakt. Dan is Jacques er om haar eruit te trekken. Jacques, die zelf even niet naar zijn werk kan en hard aan zichzelf moet werken om overeind te blijven. Sommigen denken dat Nadine een 'oude ziel' was, misschien wel uitge-reïncarneerd en klaar met haar taak in het leven. Maar dan vindt ook Wanda het wel genoeg. Want hoeveel troostrijke gedachten je ook kunt hebben over voorbestemming en mensen die klaar zijn op aarde: "Er is mooi wel iemand die 36 keer in dat prachtige lijfje heeft staan steken." Ze

spuugt de woorden er haast uit. Herstelt zich weer en voegt eraan toe: "Die twintig jaar met Nadine heeft zoveel aan mijn leven toegevoegd. Dat had ik nooit willen missen." En ze laat me het bronzen beeldje zien dat ze met Kerst 2005 van Nadine kreeg; twee handen dragen een baby. Daarbij zit een kaartje waarop Nadine schreef: 'Loslaten... één van de moeilijkste dingen om te doen. Maar loslaten zie ik meer als elkaar vrijlaten. Want echt loslaten zal ons nooit lukken! Dit cadeau symboliseert hoe ik jullie zie en jullie ons. Love you! Nadine.' ✨

Voor meer informatie over het werk van de Nadine Foundation: www.nadinefoundation.nl

tekst:marjan van den berg.foto's:privé-bezit

Wanda, Jacques, Jacqueline en Nadine, stralend van breekbaar geluk